

ÖZGÜR BİLİNÇ*

Supermen, Batman, Green Lantern, Wonder Woman, Hulk, Örümcek Adam, Sponge Bob, Caillou, Ben 10, Barbie, WinX Club Kızları, Angel's Friends, Hello Kitty, Bakugan, Action Man, Transformers ve Iron Man dünyanın her köşesinde seviliyor. Çizgi roman ve filmlerle hayatımıza giren süper kahramanlar; bilgisayar oyunları, oyuncaklar, dergiler, kırtasiye, tekstil ve gıda ürünleriyle çok geniş kitlelere ulaşıyor.

<http://www.genbilim.com/content/view/8121/90/>

Hayalinizden bir ülke düşünün. İnsanlar bu ülkede doğru söz söylemeye, dürüst yaşamaya çekinsin. Bir azınlığın daha fazla tüketebilmesi uğruna çoğunluk sefalet içinde yaşasın. Üstelik ülkede yasalar, kanunlar, güvenlik teşkilatları ve basın-yayın organları da lükse düşkün azınlık için çalışsın. Üstelik de tüm bunlar insanlar tarafından normal kabul edilsin ve kendilerini yoksullaştıran bu sistemin elemanlarına kutsal bir tabu gözüyle bakılsın. Bu çarpık düzene karşı çıkanlar ise dışlansın, işkencelere, tehcirle maruz kalsın. Aydınlanma uğruna yapılan tüm girişimlere karşı, zengin azınlığın medya yoluyla yaptığı yönlendirmeler sonucu mağdur kesim olumsuz tepki versin, kendi çıkarlarına olan şeyleri engellesin. Aydınların bulunduğu bir oteli ateşe versin, bir halkın kimliğini yok saysın, muhalifler linç edilsin ya da yaftalansın. Böyle bir ülkede yaşadığınızı düşünün, bu kadar beyhude bu kadar silik bir şekilde var olduğunuzu hayal edin.

İnsanları bu silinmişliğe birçok neden sürükler. Belki çok klişe ancak, bu nedenlerden en önemlisi bilinçsizliktir. Hatta nedenlerin köküdür. Diğer sorunlar bilinçsizlik kökünden türemiş detay sorunlardır. Mevzu bahis toplumlarda yetişen insanlar, durumu idare etme, alttan alma, gönül koyma, duygusal baskı yöntemleriyle işlerini çözümlenmeye çalışırlar. Yani kişisel inisiyatiflerle yürüyen bir sistemin ta çocukluklarından itibaren bir parçası olurlar. Aslında işin kötü tarafı tam olarak bu değildir. Evet, bu bir sorundur ancak asıl sorun bu çarpık ve alçak düzeninin insanlara normal bir şeymiş gibi görünmesi ve değiştirilmesi için kimsenin en ufak bir şekilde sorumluluk almamasıdır. Kısacası gerçek sorun insanlar tarafından sorunların normal, olağan şeyler gibi algılanmasıdır. Bu kültür sorunu bilinçsizliğin bir ürünü olmakla beraber, her egemen düşünce gibi (düşüncesizlik) var olan sisteme hizmet eder ve sistemin daha da kökleşip sağlamlaşmasını sağlar.

Bu karamsar tablonun dışında, bu tür toplumlarda mevcut sisteme muhalif olan ve çevrenin biraz daha aydınlanması için mücadele kişilerde az da olsa vardır. Bu insanlar, halk düşmanlarının insanları boyunduruk altına alan özel mülkiyetine karşı çıkar ve toplumun özgürlüğe bu mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla kavuşacağını söylerler. Savundukları düşünceye muhalif olan zümre, kişinin düz mantığını kullanarak bulabileceği cinsten değildir. İnsan düz bir mantıkla, x, x' in özgürlüğü için y' nin hâkimiyetini kaldırmak istiyor, o halde y, x'e düşman olur

* YEŞİLAY Dergisi, Ağustos 2011 Başyazısı

sonucuna varır. Bu mantıksal açıdan son derece makul bir çıkarımdır. Fakat unutulmaması gereken bir şey var; hakkında fikir yürüttüğümüz toplum insanları içlerindeki 50 de 1'lik bir azınlığın refahı, lüks içinde yaşaması için varıyla yoğunla çalışan, bedenlerini bu uğurda eskiten fedakâr, emekçi kişiler! Bu fedakârlık insan tabiatı açısından normal bir durum değil. Bunun içindir ki yaptığımız mantık hesabı yanlışla düşüyor. Sisteme muhalif olan insanların karşılarında dikilip onlara düşman olanlar sistem tarafından sömürülen, sabah akşam fabrikalarda, tarlalarda ve bilumum işhanelerde –af edersiniz- köpek gibi çalışan insanlardır. Bu insanlar, kötülüklerine işleyen bir düzeni kaldırmak isteyen kişilere düşman olup sisteme olan bağlılıklarını çeşitli ezberle bildikleri sloganlarla dile getirip, bir anlamda sömürdükleri sistemi korur, ona siper olurlar.

Bu insanlar neden böyle davranır? Neden aleyhlerine olan şeyi korumaya çalışır, neden kendi tarafdaşlarına karşı dururlar? Sistemde bunu sağlayan, korku psikolojisinden başka çok önemli bir mekanizma daha vardır; inanç.

Basit düşünersek, bir insanın kendisini her gün dövüp parasını alan bir insana sadakatini başka hiçbir şeyle açıklayamayız. Bu öylesine bir şeydir ki, kişi kendini hayali bir dünyaya, hayali vaatlere inandırır. Kendisine uygulanan zulme bu şekilde cevap verdiğini düşünür. Sessiz kalır ve sadece ibadet eder. İbadet etmese bile susup sabır göstermesi sistem için yeterlidir.

İnanç, Marks'ın da dediği gibi kısaca; toplumdaki insanların yaralarına bastıkları bir tür uyuşturucudur, kalpsiz dünyanın kalbidir. Bu yüzden sistem inancını gerek kendi basın organlarıncaya gerekse toplumda görevlendirdikleri bir takım insanlar aracılığıyla etkin kılmaya çalışır. İnanç hakkında bildiriler yayınlamaya insanlara neyin iyi neyin kötü olduğunu kendi çıkarı doğrultusunda gösterir. Toplumu bu yolla yönlendirir. Ortaya çıkan toplum modeli ise susan, sorgulamayan, önüne koyulanı ve ezberletileni mutlak doğru olarak kabul eden, bilinç anlamında genişlemekten yoksun insanlardan oluşur.

İş bu kadarla da sınırlı değil açıkçası. Sistem o kadar aç gözlü ve o kadar bir mendeburdur ki, sömürdüğü insanların sessiz ve tepkisiz kalmasını sağlamıyormuş kendi sistemini bu şekilde korumuyormuş bir de ek olarak kendi pazarını dış düşmanlardan korumak için güvenlik amaçlı bir ordu oluşturur. Bu ordu sistem içinde ezilen, azınlığın boyunduruğu altında, onların zenginliği için, sistem patronlarından katlarca daha fazla çalışan insanların çocuklarından oluşur. İşin ilginç olan yanı ise tıpkı aydınlanma konusunda ki mantık sınırları dâhilinde anlaşılabilir bir şey değil. Orduya katılan insanlar bu işi silah zoruyla kabul etmiyor, isteyerek gönül rızasıyla kabul ediyor. Sistem patronlarının pazarlarını, sermayelerini, kendi anne-babalarının sömürsünü koruyarak bir vatan hizmeti yaptığını düşünüyor. Kendi vatanlarındaki insanların sömürene bekçilik etmek onların düşüncesine göre vatan hizmeti yani!

Tabi yukarıda ki olayın gerçekleşebilmesinde kimi zaman dolaylı kimi zamanda doğrudan (kişiye göre değişir) sistemin en büyük silahı inanç sahneye çıkıyor. İlahi,

doğüstü bir güce tapan ve çocukluğundan itibaren çevresinde bu güce ibadet eden insanları gören bir genç doğal olarak aynı inancı benimsiyor, ilahi kitapta yazan kurallara bağlı kalıyor. Orduya katılıp sermayeye beçilik etmek inandığı kitapta da, çeşitli kelime oyunları ve etraftaki inanç sömürücüleri tarafından yapılan türlü türlü cambazlıklarla, ona görev olarak gösterildiği için bu işi yapmak için adeta can atması kaçınılmaz bir hal alıyor.

Diğer taraftan yaşadığı çevre itibariyle daha az dindar ve daha az ilahi inançları olan ancak ilahi olmasa da yine yaşadığı çevre tarafından bir takım ideolojik tabulara bilincinin geliştiği süre içinde şartlanan genç ise sermaye beçiliğine bir ideoloji olarak bakıyor. Onun için bu olay bir ibadetten öte kendisinin düşünceleri uğruna giriştiği bir iş. Genelde bu tür kafa yapısına sahip gençlerde, bir öndere aşırı bağlılık ve bu önderin on yıllar öncesine ait düşüncelerini ölesiye savunma arzuları göze çarpar. İnançları doğüstü olmasa da yıllar öncesinin kurallarına kökten bağlı olan zihniyetleri, içerik açısından olmasa da biçim açısından onları yukarıda sözü geçen grubun içine sokar. Böylece sözde farklı kültürleri alan gençler sistem tarafından aynı potada eritilerek ideal vatandaş haline getirilir!

Peki, toplum içinde var olan farklı düşünceler sistemin kontrol ettiği alan dışında mıdır? Sistem insanın bilincinin içine girebilir mi? Daha da ötesi; sistem insanın, dolayısıyla toplumun bilincinin içinde yaşar. Sistem insan bilincinin içinde korunur. İnsan su gibidir, koyulduğu kabın şeklini alır. Hiç bir insanın doğuştan görüşü, anlayışı, inancı ve yaşadıkça bilinciyle seçim yapabildiği hiçbir değeri yoktur. Bu değerleri insan sonradan alır. Zira İran' da doğan bebeklerin büyüdükten sonra yüzde doksan dokuzunun Müslüman olmasını, Rusya'da doğan bebeklerin büyüdükten sonra yüzde doksan dokuzunun Ortodoks olmasını ve Türkiye'de doğan bebeklerinin büyüdükten sonra yüzde doksan dokuzunun apolitik olmasını başka hiçbir gerçekle açıklayamayız.

Toplumdaki her düşünce sistem tarafından kontrol edilir ya da kontrol edilmeye çalışılır. Bu düşünceler sakıncalılar ve sakıncasızlar olmak üzere ikiye ayrılır. Sakıncalı düşünceler elbette ki sisteme muhalif aydınlanmadan ve ilerlemeden yana olan eşitlikçi düşüncelerdir. Zararsız düşünceler ise buna mukabil sistem işleyişine tepki vermeyen, daha doğrusu sistemin işleyen ve işleten parçası olan düşüncelerdir. Yukarıda sözü geçen iki ayrı düşünceye mensup gençlerin zihniyetleri sakıncasız düşüncelerdir. Ben ve benim gibi kişilerin düşünceleri ise sakıncalı düşüncelerdir. Bize fikir özgürlüğü yoktur. Biz her yerde düşüncelerimizi özgürce dile getiremeyiz. Her ne kadar sistem patronları tarafından, yasalarca bize bu özgürlüğün sağlanıldığı savunulsa da, yine aynı sistem tarafından toplum bilincine öteden beri empoze edilen "muhalif olan düşmandır" düşüncesi adeta bize kurulan bir tür tuzaktır.

Bu kurnaz tuzağın dışında sistemin zararsız düşünceler için geliştirdiği ilginç bir yöntem var. Saydıklarımızın dışında toplum içinde birkaç tane daha zararsız düşünceler olsa da ana başlık altında toplarsak bu iki düşünce üzerinden fikir yürütmek doğru olacaktır. Daha öncede söylediğimiz gibi sistem aygıtları var olan

düzeni sağlamlaştırmaya yarayan düşünceleri kollar. Ancak atlanmaması gereken bir durum var; sistem içinde, sistemin çıkarına çalışan düşünceler arasında da bir husumet vardır. Evet, bu düşünceler aynı çıkara hizmet eder ancak kendi aralarında da çekişme eksik olmaz. Örneğin sistemi bir futbol takımı olarak düşünürsek aynı mevki için mücadele eden futbolcular hem takıma hizmet ederler hem de kendi aralarında çekişirler. Yani mantıksal olarak aynı şey için mücadele eden iki ögenin birbirleriyle mücadele edememesi bir çelişki yoktur. Bu açıdan bakıldığında sistemin bir savunma mekanizması daha karşımıza çıkıyor. Kendi çıkarına kullandığı düşünceleri düşmanlaştırma, kutuplaştırma politikası izleyerek toplum içinde bir uzlaşmazlık ve anlaşmazlık oluşturuyor. Bu durumda sistem içinde sömürülen halkların birbirlerinden uzaklaşması ve aslında aynı sorun için dayanışmasını imkânsız hale getiriyor. Oysaki bu suni düşünceler ve buna bağlı olarak suni ayrışmalar olmasa, insanlar yaşadıkları sorunlar ve bu sorunları çıkaran düşmanları aynı olduğu açıktır. Sistem bunun farkına çok önceden vardığından, gerçekte kendisi olan hedefi değiştiriyor ve insanlara hedef olarak birbirlerini gösteriyor. Toplum içindeki ayrışmalar gerçek ve ortak düşman olan sömürü düzenini görünmez kılıyor, kurtuluşları aynı yolda olan insanları birbirine kırdırıyor.

Bir an için size bugüne dek öğretilen her şeyin yanlış olduğunu düşünün. Bilincinizi size kutsal diye empoze edilen tüm yargılardan, hurafelerden arındırın. Bildiklerinizi yeniden gözden geçirin ve en önemlisi özgür bilinçle değerlendirin. O zaman gerçeklerin size görüldüğünden çok daha farklı olduğunu anlayacaksınız. İşte o zaman gerçek düşmanın kim olduğunu anlayacaksınız. Özgür bilinç sistem tarafından insanların ellerinden alınmak istenen en büyük ve sistemin gördüğü en büyük tehdittir. Onlar herkesin aynı şeyi düşünmesini istiyor, çünkü insanlardan sürü yaratmanın başka bir yolu yok. Ancak unutmayın ki Oscar WILDE'nin da dediği gibi, "Herkes aynı fikirdeyse kimse düşünmüyor demektir". Düşünelim!